

Панталей пътникъ му подаде ръка и почувствува че горещи сълзи пролазили по пръстите му.

- Който плаче отъ разкаяние-той е тръгналъ по спасителенъ път, казалъ странникътъ.

- Но кой си ти, свети пътнице?-задавенъ отъ сълзи попитал просѣката.

Пътникътъ изчезналъ.

Просѣкътъ станалъ, обгледалъ няколко смутенъ: - това е Божи пратеникъ, - се увѣрилъ просѣкътъ. Преброилъ още веднажъ милостинята и почувствувалъ сили въ себе си за новъ животъ-тръгналъ да дири друго село; Тамъ да се пресели и да заживѣй човѣшки.

Не искалъ да се върне въ своето село. Защото му се видѣло, че то е Содомъ и Гоморъ.-

Малките слушатели бѣха тъй увлечени отъ приказката, че когато учителятъ свърши-никой не се мръдна отъ мѣсто.....

Ценчо се върна много радостенъ въ къщи. Прегледа касичката си и си даде обетъ да бѣде още по-редовенъ въ пестенето. Той искаше да стане добъръ синъ на пестеливъ баща.